

[Jytte Andersen]

Forskelsbehandlingen af børnefamilier i de forskellige kommuner er også blevet større. Dækningsgraderne svinger faktisk mellem 11 pct. i de dårligst udbyggede kommuner og 87 pct. i de bedste kommuner, og chancerne for en daginstitutionsplads i hovedstadsområdet f.eks. er 1½ gang så stor som i de mindre provinsbyer og i landdistrikterne. Dertil kommer så, at børn i tyndt befolkede områder, hvor man ligesom har en opfattelse af, at det er ikke så vigtigt med så stor en dækning, rent faktisk lever meget isoleret. Forældrene giver i stigende grad udtryk for bekymring over deres udvikling, over, at de hæmmes i deres sociale udvikling. De bliver ensomme og savner faktisk at kunne lege med andre. Ventelisterne har forskellig karakter landet over, men forældrenes behov for pasning og børnenes behov for leg, samvær og udfoldelse er nogenlunde det samme. Erhvervsfrekvenserne svinger rent faktisk ikke så meget fra by til land.

Socialdemokratiet har den opfattelse, at det er lige så vigtig en samfundsopgave at sikre førskolebørn gode rammer for udvikling som at sikre børn i skolealderen en god folkeskole. Vi skal derfor opfordre til, som det er angivet i dagsordenen, at regeringen i samarbejde med kommunerne udarbejder en handlingsplan med to formål. Det ene formål er at få afviklet ventelisterne, og det andet formål er at inspirere til en omstilling og en nyudvikling på hele børneområdet. Omstillingen må tage udgangspunkt i lokalsamfundet og dets ressourcer, i daginstitutionernes åbning mod det omgivende samfund og i deres udvikling til lokale kulturcentre og mødecentre for voksne og børn. Det vil helt sikkert betyde øget ressourcetilførsel, som kan omsættes til en bredere kreds af børn og unge. Der er ingen tvivl om, at vi må satse på et langt bredere samarbejde om børns dagligdag. Sektorgrænser, faggrænser, indgroede vaner har været barrierer for en nyudvikling. Vi finder, det er vigtigt, at denne udvikling baseres på nogle principper og ikke bare udvikler sig til hvad som helst.

Jeg skal afslutningsvis prøve at opridse de principper, som Socialdemokratiet føler er vigtige i denne omstilling af daginstitutionssektoren.

Vi ønsker, at dagtilbud, der næst efter forældrene er børns faste holdepunkt, sikres en mål-sætning, der skal angive de kulturelle og sociale

rammer for børn og unge, at fleksible og åbne dag-, fritids- og kulturtilbud omfatter hele lokalområdets børn og unge. Man skal altså øge samspillet mellem de muligheder og de kræfter, der er på lokalt plan i forvejen, således at forældre, medarbejdere, børn og unge inddrages i beslutninger, og at forældre også aktivt medvirker i det daglige arbejde. Vi ønsker endvidere, at lokalområdets beboere inddrages i institutionernes virksomhed, at faggrupperne sikres tryghed i ansættelse og efteruddannelsesmuligheder, og at der åbnes op for nye alternative pasningsformer, der dog ikke skal indsnævre forældrenes valgmulighed, hverken indholdsmæssigt eller økonomisk. Som det sidste ønsker vi, at daginstitutionernes rolle i forhold til den forebyggende indsats over for truede grupper bliver et vigtigt princip. Problemet er stort. Vi synes, at den dagsorden, vi har fremsat, kunne give os et bedre overblik over, hvordan denne sektor skal udvikle sig, så den rammer et bredere felt af børn, nemlig alle børn.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Når fru Jytte Andersen taler om de kraftige nedskæringer på det kommunale område, er jeg nødt til at sige, at det, hun kalder nedskæring i denne regerings tid fra 1982 til og med 1987, er en realvækst på 7 pct., efter at vi har korigeret for alle meropgaver og arbejdstidsforkortelse. Jeg ved ikke, hvornår en realvækst på 7 pct. er blevet til nedskæring. Hvis vi tager væksten alene i antal daginstitutionspladser, er der en vækst fra 1986 til 1987 på 8.000 pladser, eller omsat i pct. på 4½ pct. Det er den største vækst i dette årti, og det er på et tidspunkt, hvor børnetallet er faldet med godt og vel 25 pct. Det er en mærkelig form for nedskæring, når man øger dækningsgraden.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, det er fantastisk, at en indenrigsminister i en borgerlig regering, der nu har siddet i fem år, og som årligt har forsøgt behårdt at bremse den kommunale aktivitet, kan påstå, at man ikke har forsøgt at gribe ind over for kommunernes mulighed for at udvikle sig. Alene sådan noget som strafafgiften bremser selvklaart en udvikling, som mange kommuner gerne ville have.